

[Socialministeren.]

Arbejdsløhedskasser til Hjælp i denne Situation, hvor den stigende Arbejdsløshed i det hele, navnlig ogsaa i Overgangsperioden, kan befrygtes at medføre Kontingentforhøjelse, foreslaar man at stille indtil 20 Mill. Kr. til Raadighed for Socialministeren til Fordeling mellem vanskeligt stillede Arbejdsløhedskasser og til Lettelse ved Overgangen til Arbejdsfordelingen.

Fordelingen skal foretages efter Indstilling af Arbejdsnævnets Afdeling angaaende Arbejdsløhedsforsikring og efter Samraad med Arbejdsdirektøren.

Ogsaa dette Lovforslag skal jeg tillade mig at anbefale til det høje Folketings velvillige og hurtige Behandling.

Endelig skal jeg tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Foranstaltninger til Fremme af Beskæftigelsen og Arbejdsanvisningen paa Landet.*

Der har gennem længere Tid fra forskellig Side her paa Rigsdagen været fremsat Ønske om ude i Landdistrikterne at faa gennemført en noget mere effektiv Kontrol med de arbejdsløse, end der hidtil har været Mulighed for. I dette Øjemed foreslaas det, at der i hver Kommune, hvor der ikke findes noget Arbejdsanvisningskontor, nedsættes et Udvalg paa 3 Medlemmer, hvoraf det ene Medlem vælges af Kommunalbestyrelsen og det andet Medlem vælges af Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasses Afdeling i Kommunen; hvis der ikke skulde findes en Afdeling af den paagældende Kasse inden for Kommunens Omraade, vælger Kassens Hovedledelse det paagældende Medlem blandt de i Kommunen boende Medlemmer. Det tredje Medlem, der skal være Formand for Udvalget, vælges af Amtmanden efter Forhandling med de to andre Medlemmer. Hvervet som Medlem af disse kommunale Udvalg er frivilligt og ulønnet. Udgifterne ved Nævnenes Virksomhed skal afholdes af vedkommende Kommuner. Nævnene skal nedsættes snarest muligt efter Lovens Vedtagelse. Det er en Forudsætning for deres Virksomhed, at de foruden at have Mulighed for at gennemføre en mere effektiv Kontrol med den Ledighed, der findes i Kommunen, skal virke for at skabe forøgede Beskæftigelsesmuligheder.

Det foreslaas, at Ikke-Forsørgere under 25 Aar i Landkommunerne overhovedet ikke kan modtage Understøttelse hverken af Arbejdsløhedsforsikringen eller fra det sociale Udvalg, medmindre de møder med en Attest fra det i Henhold til Loven nedsatte Udvalg eller et Arbejdsanvisningskontor, en Attest,

der skal bekræfte, at det ikke har været muligt at skaffe den paagældende Arbejde i Kommunen eller paa den paagældende Egn. Ved Afgørelsen af de Problemer, der kan opstaa i Henhold til denne Lov, har der paa dette Omraade været at tage Hensyn til Reglerne i Arbejdsløhedslovens § 17.

Idet jeg i øvrigt henviser til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, skal jeg henstille, at ogsaa dette nyder hurtig og velvillig Fremme i det høje Ting.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Kjærbo): Hermed skal jeg tillade mig for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om Priser m. v.*

Som de ærede Medlemmer vil vide, hviler de nugældende Prisbestemmelser dels paa Loven af 18. Maj 1937 om Prisaftaler, dels paa Loven af 2. September 1939 om ekstraordinære Foranstaltninger til Sikring af Landets Forsyning med nødvendige Varer. Prisaftaleloven, ved hvilken Priskontrolraadet blev oprettet, tager i første Række Sigte paa at hindre saadanne urimelige Priser og andre samfundsmæssigt urimelige Indskrænkninger i den frie Erhvervsudøvelse, som hidføres gennem Aftaler eller Bestemmelser, der træffes af Sammenslutninger eller Virksomheder af monopolagtig Karakter. Disse Bestemmelser fandtes ikke at være tilstrækkelige under de Forhold, som indtraadte omkring Krigens Udbrud, og der blev derfor ved Lov af 2. September 1939 tillagt Handelsministeren Bemyndigelse til at træffe Foranstaltninger til fornøden Regulering af Varepriser. Med Hensyn til Omraader, der fortrinnsvis vedrører Landbrug og Fiskeri, blev det bestemt, at saadanne Foranstaltninger kunde træffes af Landbrugsministeren efter Aftale med Handelsministeren.

I Henhold til den Bemyndigelse, som saaledes blev givet ved Loven af 2. September 1939, er der fastsat Maksimalpriser, først og fremmest paa Brød og Mel, visse danske Brændselsarter m. v., men i øvrigt paa en Række forskellige Varer. Endvidere er der udfærdiget forskellige almindelige Forskrifter om Varepriser. Dette skete først ved Bekendtgørelsen af 3. September 1939, hvorefter Vareaager, det vil sige Udnyttelse paa det indenlandske Marked af den forhaandenværende Situation til Forhøjelse af den procentvise Avance ud over den i vedkommende Branche sædvanlige, var forbudt. Denne ganske korte og knappe Bestemmelse var udfærdiget med den akutte Situation for Øje og var kun tænkt som